

Ughy Szabina

Asztal két személyre

Egy férfi és egy nő ül a kerthelyiség leghátsó sarkában.
Nyári este, halk jazz, az asztalon ledmécses villog puhán.
A férfi vicceket mesél, bort ajánl, mert tudja,
hogymelyik ételhez, mi illik, pont járt ott,
ismeri a borászt, jut eszébe, fel kéne hívni azt is,
de már csettint a pincérnek: „Lesz a hölgynek egy...”

A nő nevet és bólogat, hogy jó lesz,
persze, legalább ma este ne kelljen döntenie.
Megeszik a tagliatellét meg csokimousse-t,
még egy pohár valami, a színe, mint a borostyán.
Szép a férfi keze, gondolja magában,
kezdésnek ez pont elég.

Azóta sokszor járt arra, beült egy kávéra,
mintha várna valakire. A sarokban ott áll az asztal,
foglalt két személyre. Megérkezik a pár,
és maradnak örökké, zárvány az időben.
A férfi beszél, a nő mosolyogva nézi a kezét.

Ősz lett, a székeket egymásba rakták,
levelek hulltak rájuk, eső esett,
és még mindig csak nevet a nő,
és nézi a másik szép kezét.
A férfi zakója lassan kevés lesz,
a nő pedig a szandálban biztosan tüdőgyulladást kap.
Ónos eső és hó szakadt, a nő már bent ült le,
onnan nézte a nyarat.

UGHY SZABINA (1985) író, irodalomterapeuta, szerkesztő. Két verseskötet és egy regény után tavaly jelent meg novelláskötetete *Az átlátszó nő* címmel (Prae Kiadó, 2023).

Decemberben kihozták a hógombákat,
és forralt bort mértek.
Elviselhetetlen lett, ahogy a fagyban
egy szál pólóban még mindig ugyanúgy vigyorgott a nő.
Nem is ment aztán arra, nem bírta látni őket.

Májusban megújult a borlap. A nő kért egy pohár furmintot.
A kerthelyiség leghátsó sarkában egy idegen pár ült.
A férfi épp desszertet rendelt, a nő még nem tudta,
hogy alig fél óra múlva az egyik szép kéz,
a cipzárját rángatja, a másik pedig befogja a száját.
Nevettek sokat, és időnként a nő a férfi kezét nézte.

Nemes-Lampérth József: Kolozsvári állomás, 1917 (tus, karton, 503×655 mm,
Szépművészeti Múzeum—Magyar Nemzeti Galéria), © Szépművészeti Múzeum, Budapest